

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010555
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8120010555.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.06.2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 15T/27/2020 zo dňa 23.01.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku **z a m i e t a** odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- dňa 02.04.2019 v čase o 23:30 hod. viedol nákladné motorové vozidlo zn. Toyota Hilux, EČ: C. po ceste C. v meste Prešov v smere na D. E., kde sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla, následkom čoho prešiel do protismerného jazdného pruhu, pokračoval v jazde, kde prednou časťou vozidla narazil do kmeňa stromu a s vozidlom ostal stáť, po dopravnej nehode sa na miesto dostavila hliadka PMJ Prešov, ktorá obvineného vyzvala, aby sa podrobil dopravnej kontrole, predložil potrebné doklady k vedeniu a premávke vozidla a zároveň sa podrobil dychovej skúške, ktorú však po poučení o jeho právach a povinnostiach odmietol, ako aj lekárske vyšetrenie spojené s odberom krvi.

Za to mu bol podľa § 289 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 61 ods. 2, § 38 ods. 2, 3 a § 36 písm. j) Tr. zákona uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov vo výmere 3 rokov.

Proti uvedenému rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj bližšie písomne odôvodnil. Poukázal na výpoveď svedka C., ktorý podľa obžalovaného ani v prípravnom konaní a ani na súdnom konaní nevedel presne opísať ako došlo ku skutku, pričom aj obžalovaný vo svojich výpovediach tvrdil, že svedok C. prišiel až po autonehode v čase, keď sa v motorovom vozidle nachádzal len obžalovaný a nie skutočný vodič motorového vozidla. Vo svojej výpovedi zo dňa 27.12.2019 uvádza svedok C., že si nevšimol nikoho okrem obžalovaného pri motorovom vozidle, čo však podľa obžalovaného neznamená, že v motorovom vozidle tam predtým niekto nebol. Ku krvnej skúške DNA uvádza, že podľa záverov znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019-1531 vypracovaného Kriministickým a expertíznym ústavom PZ (odpoveď na otázky 1-3) biologický materiál zaistený zo stopy č. 2 z povrchu airbagu je zmiešanou biologickou stopou pochádzajúcou najmenej od troch rôznych osôb a získaný DNA profil nie je vhodný na individuálnu identifikáciu. Poukazuje, že z výpovede svedka E. F. C. vyplýva, že príslušníci polície nevošli do motorového vozidla a aj z výpovede svedka C. má vyplývať, že tento nevošiel do motorového vozidla. Z uvedených skutočností je podľa neho jasné, že ak biologický materiál č. 2 z povrchu airbagu je zmiešanou biologickou stopou pochádzajúcou od troch rôznych osôb, tak aj keby tam jeho biologická stopa bola, tak sa v tomto aute museli nachádzať aj iné osoby, pričom nepopiera, že po dopravnej

nehode vypol motor z dôvodu, že tento bežal na vysokých otáčkach a preto sa musel posadiť na miesto vodiča. Z odôvodnenia rozsudku na str. 15 ods. 2 a 3 má vyplývať, že jeho výpoveď sa javí ako rozporuplná, a to najmä vo vzťahu k uvedeniu veku neznámeho vodiča, kedy mal v jednej výpovedi uviesť rozpätie 30 - 40 rokov a v inej výpovedi mal uviesť 40 - 50 rokov. Taktiež súd vidí rozpor v tom, že osobu vodiča s menom D. mal spomenúť až po 9 mesiacoch. Obžalovaný tvrdí, že všetky okolnosti dopravnej nehody uvádzal v rovnakom znení počas celej doby vyšetrovania, t.j. v prípravnom konaní a aj v konaní pred súdom, pričom rozpor vo veku mohol nastať tým, že u cudzej osoby sa ťažko identifikuje presný vek. Dodatočná výpoveď na pojednávaní po uznesení Krajského súdu v Prešove bližšie vysvetlila okolnosti dopravnej nehody, ktoré sa javili odvolaciemu súdu ako nejasné alebo nezodpovedané. Je presvedčený, že v jeho výpovediach neexistuje žiadny taký rozpor alebo rozdielnosť v jeho výpovediach, aby prvostupňový súd spochybnil vierohodnosť jeho výpovede. Z odôvodnenia rozsudku na str. 15 ods. 4 (pokračovanie na str. 16) má vyplývať, že jeho výpoveď bola spochybnená znaleckými posudkami G. H. a I. J. a že znalecký posudok I. I. K. je všeobecným posudkom. Naopak má za to, že I. I. K. znaleckým posudkom č. 17/2022 zodpovedal na rovnaké otázky, aké boli uvedené pre znalca I. I. J., pričom sa podrobnejšie zaoberal zraneniami a možnosťou, kde mohli vzniknúť jeho zranenia, pričom zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že nebol vodičom motorového vozidla, ale s veľkou pravdepodobnosťou sedel vzadu za miestom vodiča, pričom túto skutočnosť majú potvrdzovať zranenia, ktoré utrpel. Zároveň poukazuje aj na znalecký posudok G. H., ktorý sa nemohol zaoberať otázkami zranení, ich príčinami, ale hlavne otázkou, či mohol obžalovaný sedieť na zadnom sedadle vzhľadom na jeho výšku a váhu. Znalec mal jednoznačne potvrdiť, že obžalovaný na zadnom sedadle sedieť mohol. Prílohou ZP je aj fotodokumentácia tejto okolnosti. Na znalecký posudok G. H. boli vypracované doplnenia znaleckých posudkov I. K. a I. J., pričom zo znaleckého posudku I. K. podľa obžalovaného jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na zranenia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, nemohol sedieť na mieste vodiča, čiže motorové vozidlo nešoféroval, ale s najväčšou pravdepodobnosťou sedel na zadnom sedadle a svojím telom vypíňal priestor vzadu, pričom pravdepodobne pravou rukou sa opierať o stredné sedadlo. Tento znalec sa vysporiadal aj s otázkou poranení spôsobených po vystrelení airbagu, kde skonštatoval, že žiadne poranenie airbagom u p. obžalovaného nebolo v zdravotnej dokumentácii popísané. Znalec poukázal aj na odbornú literatúru. Naopak je obžalovaný presvedčený, že znalec I. J. sa dostatočným spôsobom nezaoberal okolnosťami zranení spôsobených vystrelením airbagu. Vzhľadom na niektoré vyjadrenia znalca G. H. uvedené na výsluchu na pojednávaní dňa 16.04.2024, ktoré mali charakter neurčitých odpovedí, bez presných exaktných meraní požiadali o vypracovanie znaleckého posudku G. L., ktorý sa podľa jeho názoru dostatočným spôsobom vysporiadal s jednotlivými otázkami a úlohami, ktoré sú totožné ako boli dané G. H., pričom zo záverov znaleckého posudku podľa neho jednoznačne vyplýva, že obžalovaný mohol sedieť na zadnom sedadle za sedadlom vodiča, mohol si spôsobiť poranenia, ktoré aj utrpel a zároveň znalec mal vyvrátiť tvrdenie G. H. a potvrdiť, že vzhľadom na výšku, váhu obžalovaného, na spôsob sedenia nebol „vytvorený ani minimálny priestor na pohyb kolien vpred, čo znamená, že nemuselo dôjsť ani k poškodeniu operadla vodiča“. Má za to, že súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal znaleckým posudkom G. L. vo vzťahu k znaleckému posudku G. H., nepoukázal na rozdielnosť týchto posudkov a na dôvody, prečo sa súd opiera len o posudok G. H.. Tiež má za to, že v konaní pred súdom neboli doložené žiadne priame a ani nepriame dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že motorové vozidlo riadil. Obžalovaný svojou výpoveďou, ktorú považuje za nemennú od začiatku, potvrdzuje, že nebol vodičom havarovaného motorového vozidla. Z uvedeného dôvodu je presvedčený, že platí zásada v trestnom konaní „IN DUBIO PRO REO“, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Z uvedeného dôvodu podal odvolanie v zmysle § 311 ods. 1 Tr. poriadku proti výroku rozsudku, že je vinný a voči výroku o treste. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku (súd vytýčil termín posledného pojednávania na deň 11.3.2025 a následne bez akéhokoľvek dôvodu tento termín zrušil, určil termín 23.1.2025, kde neakceptoval žiadosť obhajcu o odročenie termínu pojednávania a určil náhradného obhajcu, pričom táto okolnosť bola obhajcovi oznámená tesne pred pojednávaním) a z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) Tr. poriadku z dôvodov vyššie uvedených. Ďalej navrhol, aby bol zo skutku uvedeného v obžalobe oslobodený podľa § 285 písm. a), c) Trestného poriadku, lebo sa nepreukázalo, že skutok, z ktorého je stíhaný, sa stal a nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.

poriadku. Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného neuveril a akými právnymi úvahami sa spravoval. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, pričom krajský súd sa s nimi aj v celom rozsahu stotožňuje.

Vzhľadom na námietky obhajoby odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Prvostupňový súd vo svojom odsudzujúcom rozsudku zrozumiteľne a vyčerpávajúco rozobral všetky vykonané dôkazy, tieto vyhodnotil jednotlivo i v súhrne, presvedčivo vysvetlil, prečo neuveril tvrdeniam obžalovaného o neriadení motorového vozidla, po ktorom sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, a ktoré dôkazy preukazujú jeho vinu a prečo. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu musí byť každému, aj nestrannému pozorovateľovi, bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obžalovaný po miestnej komunikácii viedol motorové vozidlo (a to dokonca v stave vylučujúcom spôsobilosť vplyvom alkoholu, čo bolo zistené následne po jeho hospitalizácii), s týmto vozidlom narazil do stromu a následne sa odmietol podrobiť vyšetreniu na alkohol. Krajský súd tak považuje odôvodnenie rozsudku okresného súdu za plne súladné nielen s požiadavkami na odôvodnenie rozsudku plynúcimi z § 168 Tr. poriadku, ale aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ako už bolo uvedené, dôvody napadnutého rozsudku sú podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje. Len vzhľadom na obranu obžalovaného a jeho odvolacie námietky odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Obžalovaný sa bránil v podstate tým, že motorové vozidlo pred dopravnou nehodou nevedol, ale že sedel vzadu za vodičom a vozidlo viedla jemu dovedy neznáma osoba s menom D., ktorý po nehode z miesta nehody utiekol.

Napriek uvedenej obrane obžalovaného aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Potrebné je predovšetkým zdôrazniť, že obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku neusvedčuje len nejaký jeden izolovaný nepriamy dôkaz, ale že ho usvedčuje celá reťaz vzájomne na seba naväzujúcich a v podstatných bodoch sa vzájomne potvrdzujúcich dôkazov. Najprv je potrebné zdôrazniť, že s predmetným motorovým vozidlom zn. Toyota Hilux bolo dňa 2.4.2019 o 23:30 hod. havarované, patrí obžalovanému, resp. jeho spoločnosti a nepochybne bolo v jeho moci.

Ďalej je potrebné poukázať na výpovede svedka A. C. z 3.5.2019 a 27.12.2019, z ktorých vyplýva, že aj keď priamo náraz predmetného vozidla nevidel, tak cez bočné sklo autobusu videl osobu sediacu za

volantom havarovaného vozidla a následne po vystúpení z autobusu videl na strane vodiča vystupovať osobu. Bol to iba zlomok času, čo videl osobu v aute a čo videl osobu vystupujúcu z auta z dverí vodiča. Žiadnu inú osobu na mieste nehody nevidel. Na hlavnom pojednávaní už síce svedok uviedol, že si nie je istý či videl osobu sediacu za volantom, avšak súčasne vysvetlil, že keď to vtedy uvádzal, tak to bola pravda, ale teraz (teda viac ako rok a pol po nehode) si nie je stopercentne istý. Je preto logické, že súd za pravdivé považoval skoršie tvrdenia svedka, ktorý nemal žiaden dôvod pre výpoveď v neprospech obžalovaného.

Na uvedený dôkaz nadväzujú výsledky obhliadky miesta cestnej dopravnej nehody a závery znaleckého posudku KEÚ PZ z odvetvia kriminalistickej biológie a kriminalistickej genetickej analýzy. Pri obhliadke bola totiž na stĺpiku vodičových dverí zaistená krv s DNA profilom obžalovaného. Takáto stopa nebola zaistená na žiadnej inej časti vozidla, teda ani tam, kde sa mal podľa svojej obrany nachádzať obžalovaný a utpieť tam svoje zranenia. Je síce pravdou, že biologická stopa bola zaistená aj z povrchu airbagu a že táto bola zmiešanou biologickou stopou pochádzajúcou najmenej od troch rôznych osôb, v dôsledku čoho nebola vhodná na individuálnu identifikáciu. Táto skutočnosť však nijako nevylučuje, že na sedadle vodiča pri dopravnej nehode sedel obžalovaný, ale znamená len to, že biologická stopa na airbagu bola neznámym spôsobom kontaminovaná, a to nie jednou osobou.

Skutkové zistenia ustálené v napadnutom rozsudku potvrdzujú aj závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva a z odboru cestná doprava.

Podľa znalca z odboru zdravotníctva I. I. J. pri predmetnej dopravnej nehode obžalovaný A. B. utrpel zlomeninu ľavej ramennej kosti s opuchom a krvným výronom ľavého ramena a lakťa. Uvedené poranenia boli spôsobené tupým predmetom o širšej kontaktnej ploche, ktorý pôsobil na uvedenú oblasť veľkou silou a hmotnosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri náraze menovaného ako cestujúceho v osobnom motorovom vozidle na vnútorné časti kabíny osobného motorového vozidla pri zrážke s pevným nepohyblivým predmetom. Vzhľadom k neprítomnosti povrchových poranení na tele obžalovaného, a to kožných odrení, krvných podliatin, prípadne tržno-zmliaždených rán v oblasti hlavy a trupu je viac pravdepodobné, že v čase nárazu sedel obžalovaný na mieste vodiča, pričom jeho hlava a hrudník boli chránené aktivovaným airbagom a pri náraze do dverí vodiča došlo k poraneniu ľavého ramena a lakťa so vznikom zlomeniny ľavej ramennej kosti s opuchom a krvným výronom ľavého ramena a lakťa. Zo súdnolekárskeho hľadiska je viac pravdepodobné, že obžalovaný v čase dopravnej nehody sedel na mieste vodiča, pričom aktivovaný airbag ochránil jeho tvár pred vznikom závažných poranení. Skutočnosť, že obžalovaný mohol držať v rukách volant a tým tlmiť pohyb tela smerom dopredu, mohla pomôcť pri ochrane jeho hlavy a trupu pred poraneniami, ktoré vznikajú pri náraze spredu s následným pohybom tela smerom dopredu. Je možné predpokladať, že v prípade, ak by obžalovaný sedel na zadnom sedadle za vodičom, pri nečakanom náraze by došlo k nekoordinovanému pohybu jeho tela smerom dopredu so vznikom povrchových poranení v oblasti hlavy a trupu, a to kožných odrení, krvných podliatin, prípadne tržno-zmliaždených rán, ktoré však pri jeho ošetrení neboli zistené.

Podľa znaleckého posudku I. I. K. zabezpečeného obhajobou síce obžalovaný zlomeninu ľavej ramennej kosti v strednej tretine s posunutím úlomkov utrpel pri náraze ľavého ramena s najväčšou pravdepodobnosťou do bočných zadných ľavých dverí, sčasti sedadla pred sebou. Výsledky tohto znaleckého posudku však vychádzajú z nesprávneho predpokladu, že aktivácia airbagu je viazaná na použitie bezpečnostných pásov a keďže obžalovaný zranenia od bezpečnostných pásov nemal, tak nemohol sedieť na mieste vodiča. Tento predpoklad je však v rozpore so zisteniami znalca z odboru cestnej dopravy G. H. H., podľa ktorých aktivácia airbagov v danom vozidle nie je podmienená zapnutím bezpečnostných pásov. Závery znalca I. I. K. pritom nezodpovedajú ani tvrdeniam samotného obžalovaného, ktorý v rámci svojej obhajoby tvrdil, že v čase nárazu sedel normálne, pričom náraz bol čelný a hodil ho dopredu do sedadla šoféra. V rozpore s tým podľa znalca mal obžalovaný sedieť vzhľadom na šikmo a zranenie malo s najväčšou pravdepodobnosťou vzniknúť nárazom do bočných zadných dverí a sčasti sedadla pred sebou.

Záveru znaleckého posudku I. I. K. sú nepresvedčivé aj z dôvodu, že na rozdiel od znalca I. I. J. nebral pri svojej analýze do úvahy skutočnosť, že obžalovaný bol v čase nehody v stave ťažkej opitosti, s ohľadom na ktorý je potrebné korigovať mechanizmus vedenia motorového vozidla a predpoklady mechanizmu vzniku poranení. Znalec I. I. K. navyše vychádzal len zo všeobecných predpokladov vzniku poranení, keď len zo skutočnosti, že pri takýchto nehodách môžu vzniknúť aj zranenia na rukách a nohách vyvodil,

že ak ich obžalovaný nemá, tak nemohol viesť vozidlo. Vôbec sa nezaobrá situáciami, keď pri týchto nehodách také zranenia nevzniknú, napr. v dôsledku malej rýchlosti, či nebrzdzenia, resp. pri aktivácii airbagu. Aj on však pripúšťa, že u obžalovaného mohli pri nehode vzniknúť drobné krvné zranenia, ktoré mohli odôvodniť krvnú stopu obžalovaného na stĺpiku vodičových dverí.

Závero o vedení predmetného vozidla obžalovaným v čase nehody potvrdzujú aj zistenia znalca z odboru cestnej dopravy G. H. H.. Podľa nich je z technického hľadiska málo pravdepodobné, aby s ohľadom na telesnú konštrukciu obžalovaného v dôsledku zotrvačných síl pohybujúceho sa tela v okamihu enormnej zmeny hybnosti tela po náraze vozidla do stromu nedošlo k poškodeniu sedadla vodiča. Málo pravdepodobný je aj spätný náraz tela v smere k ľavým zadným dverám. Predné sedadlo vodiča ohnuté nebolo a tak za týmto sedadlom vzadu nikto nesedel. Z uvedených záverov je tak možné vyvodiť, že obžalovaný s väčšou pravdepodobnosťou sedel na mieste vodiča.

Znalec G. H. H. súčasne vyvrátil obranu obžalovaného, ktorou vysvetľoval nájdenie jeho krvnej stopy na stĺpiku vodičových dverí tým, že vozidlo po náraze šlo na vysoké otáčky a tak v obave z požiaru šiel na miesto vodiča, aby vozidlo vypol. Podľa znalca však motor vozidla po aktivácii airbagov zhasne, pričom podľa fotodokumentácie bol kľúč v polohe 3, teda riadne funkčné. Riadiaca páka bola navyše v polohe „drive“, čo znamená, že ak by motor bežal, auto by sa snažilo ísť dopredu, ale keďže bolo narazené o strom, tak by sa hýbalo iným smerom. Takéto stopy však neboli zaznamenané. Žiadne vysoké otáčky motora nezaregistroval ani svedok A. C.. Z uvedeného je tak zrejmé, že obžalovaný o vysokých otáčkach, ako dôvodu jeho krvnej stopy na stĺpiku vodičových dverí, klamal.

Sedenie obžalovaného na mieste vodiča v čase nehody nevylúčil ani znalecký posudok z odboru cestnej dopravy G. I. L., ktorý bol zabezpečený obhajobou. Tento znalec dospel k záveru, že ak v čase nárazu nesedel obžalovaný „predpisovo“, teda ak bol mierne vytočený napr. vľavo, telo nárazom mohlo byť posunuté vľavo do ľavých zadných dverí, kedy mohlo dôjsť k popísaným poraneniam sediaceho vzadu vľavo. Z technického hľadiska túto skutočnosť nie je možné vylúčiť, a tak obžalovaný mohol sedieť na ľavom zadnom sedadle vo vozidle za vodičom. Uvedené východiská však nezodpovedajú tvrdeniu obžalovaného, že vo vozidle sedel normálne, pričom o žiadnom vytočení sa nezmienil. V rozpore s východiskami znalca G. L. obžalovaný tiež tvrdil, že náraz bol čelný a hodil ho dopredu do sedadla šoféra. Znalec G. I. L. sa navyše vo svojom znaleckom posudku vôbec nezaobrá možnosťou, pri ktorej by obžalovaný sedel na mieste vodiča a nevysvetlil dôvod, pre ktorý by nebolo technicky možné aj sedenie obžalovaného na mieste vodiča. Zároveň znalec konštatuje, že čelné sklo vozidla nemuselo byť rozbité hlavou vodiča, ale že pravdepodobnejšie to mohlo byť predmetom mimo vozidla, napr. konárom.

Preto je aj podľa krajského súdu správne, keď súd prvého stupňa za základ svojho rozhodnutia bral znalecký posudok G. H. H. a I. I. J..

Na základe uvedenej reťaze dôkazov ani podľa krajského súdu nie je možné dospieť k iným skutkovým záverom, než k akým dospel súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Uvedeným skutkovým záverom zodpovedá aj obrana obžalovaného, ktorá je krajne nelogická a ktorá bola vyvrátená aj znaleckým dokazovaním. Ako už bolo uvedené znalec G. H. H. vyvrátil tvrdenie obžalovaného, ktorým vysvetľoval nájdenie jeho krvnej stopy na stĺpiku vodičových dverí tým, že vozidlo po náraze šlo na vysoké otáčky a tak v obave z požiaru šiel na miesto vodiča, aby vozidlo vypol. Iracionálne ďalej vyznieva tvrdenie obžalovaného, podľa ktorého vozidlo dal bratovi previezť, no následne mal ešte požiadať neznámu osobu, aby vozidlo previezla aj ona. Brata mal obžalovaný požiadať, aby ho odviezol k vozidlu a následne ho poslať domov napriek tomu, že sa potreboval dostať do hotela a nechcelo sa mu ťahať s vecami z auta. Namiesto toho, aby brata požiadal, aby ho počkal chvíľu, kým si kúpi pizzu, tak obžalovaný mal brata poslať domov a o riadenie vozidla požiadať neznámu osobu. Nelogicky vyznieva aj to, že hoci obžalovaný nevedel vozidlo z dôvodu, lebo mal požitie alkoholické nápoje, tak neznámu osobu mal požiadať, aby viedla vozidlo, hoci o nej nevedel, či nemá požitie alkoholické nápoje alebo iné návykové látky a či má vôbec vodičský preukaz a vie šoférovať. Obžalovaný dokonca ani nemal sledovať, ako neznáma osoba riadi vozidlo a či ho vôbec vie riadiť, ale si mal sadnúť dozadu a mal si chystať vzadu osobné veci (inokedy tvrdí, že zákazky). Obžalovaný mal do hotela len 500 metrov, ale mal požiadať neznámeho o odvezenie do hotela na vozidle obžalovaného. Počas cesty v dĺžke menej ako 500 metrov si mal obžalovaný pripravovať osobné veci, podľa iných jeho tvrdení zákazky, čo vzhľadom na krátkosť cesty ani nie je reálne (naviac keď nie je zrejmé, či neznámy

vodič vie vôbec šoférovať). Obžalovaný pritom nevie ako sa neznáma osoba volá, ako vyzerá, aké má vlasy a ani koľko má rokov. Raz obžalovaný uviedol, že neznámy vodič mal 30 – 40 rokov, inokedy 40 – 50 rokov. Rozpory sú aj v tvrdeniach obžalovaného v tom, či on požiadal neznámeho o riadenie vozidla, alebo iba prijal ponuku neznámej osoby.

Po starostlivom zhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne teda aj podľa odvolacieho súdu sa skutok stal tak, ako ho ustálil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku. Na základe uvedených dôkazov tiež podľa odvolacieho súdu bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že dňa 2.4.2019 okolo 23:30 hod. obžalovaný po miestnej komunikácii viedol motorové vozidlo, s ktorým narazil do kmeňa stromu a následne, napriek poučeniu, sa odmietol podrobiť dychovej skúške i lekárskemu vyšetreniu spojenému s odberom krvi.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia. Uvedeným konaním totiž obžalovaný v priamom úmysle naplnil všetky pojmové znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Obžalovaný pri výkone činnosti, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou, ako aj lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil odvolací súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd použijúc zásady pre ukladanie trestov vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, majúc na zreteli účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorenie podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, uložil obžalovanému mierny trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov vo výmere 3 rokov. Vzal do úvahy, že sa obžalovaný predmetného prečinu dopustil v súvislosti s vedením motorového vozidla. Prvostupňový súd správne zohľadnil prevahu poľahčujúcich okolností a čistý register trestov. V uloženom miernom treste je zohľadnená aj doba, ktorá uplynula od spáchania prečinu, ako aj zadržanie vodičského preukazu.

Keďže krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku jednomyseľne zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.